

La felicitat plena

Hi ha festa grossa avui a casa dels Blanchar tots van engalanats amb els seus millors fils blancs, sedes de les Índies i perfums de París.

Avui, els nobles de la societat catalana compartiran taula sota la mateixa estrella. Avui, es parlarà de: tradicions, valors, coratge i sobre tot del pas dels anys. Avui, al saló gran del palauet de Miravet rendeixen un homenatge al patriarca de la família, que després de més de 50 anys al capdavant de l'empresa es jubila.

Per al senyor Blanchar és una festa tan sorpresa que fa més de 3hores que ha començat i ell segueix bocabadat, portaven mesos la dona i les filles organitzant-ho tot en la discreció més absoluta. Aquí, si em permeteu, s'ha de felicitar a la dona perquè no se com s'ho ha fet però el Sr. Blanchar ha aparegut a la festa amb el seu trajo més nou, amb les punys d'or i amb corbata i sense saber-ne res, com un babau.

Tots sabem que el homenatjat és home discret i que no li cal anar amb trajo perquè li diguin senyor.

La senyora Blanchar no para de mirar cap a la porta.

Les personalitats que gaudeixen de la festa es saluden entre elles, molts son companys de professió i feia temps que no es veien; és un bon moment pel retrobament, tot i que el mateix anar i venir de gent fa que moltes converses quedin a mitges...qui sap, potser algun dia les acabaran..qui sap, potser mai s'acabaran.. perquè mai s'han començat...

els convidats veuen fluir l'esdeveniment al mateix pas que el "merlot" es barreja amb la sang vermella dels que en prenen..

Els cambrers han retirat els plats dels postres i es disposen a servir les copes.

En aquest moment, el servei de sala apropa l'equip de so al costat del piano.

Desfilen companys de feina, familiars i amics per davant del micròfon. Tot ells hi fan parada per elogiar les qualitats humanes i professionals del Sr Blanchar,

que ha entregat la seva vida a la feina. Entorn a ella, a la feina, es va enamorar de la seva dona i va donar vida a quatre fills: dos senyoretes i dos senyorets.

La senyora Blanchar mira cap a la porta, mira el rellotge i sense que ningú se'n adoni consola la seva pena, dins seu; ella però duu un somriure als llavis.

Aquells infants, els propis, els nens de la casa, que un dia corrien per la fàbrica encuriosits en com la barreja de dos colors en una textura o una altra tenyia la roba de manera diferent, avui, son pares i mares de família i segueixen la tradició familiar. Avui, emocionats, aplaudeixen amb totes les seves forces la feina feta pel seu pare. I se'ls omple el cor d'emoció al veure que han estat molts els amics que han volgut acompanyar la família en un dia com el d'avui.

Han estat molts, moltíssim els que han fet un llarg viatge per amb la seva presència segellar una amistat, un enllaç familiar, una companyonia professional. El Sr. Blanchar no hi cap a la pell, està cofoi, i a la vegada que vol retenir cada un dels instants se li escapen molts dels detalls perquè el moment el sobrepassa. Ell vol copsar cada instant viscut com si d'una càmera fotogràfica parléssim, són els seus ulls vells els que busquen referents d'un temps fugit viscut amb cada un dels amics que avui ho celebren amb ell.

La senyora Blanchar fa un profund sospir, creu que ja no paga la pena mirar més a la porta però les seves ganes de veure el seu fill petit fan que la torni a mirar. Mira la porta i mira el rellotge, pregunta a la minyona si ha rebut alguna trucada... i de nou dissimula. Diuen que en aquesta vida no es pot tenir tot, és ben cert. La família Blanchar gaudeix de tot, salut, feina, estatus social i un fill fent les Amèriques.

Però precisament avui, el dia de l'homenatge al patriarca, no ho tenen tot. El fill petit no ha vingut a la festa; i la Sra Blanchar, com a mare que és, es pregunta què ha fet malament? perquè el petit no és aquí? Però si disposava de vacances, però si per ell el seu pare és una figura clau a la seva vida...què

passa? reitera en preguntar-se la Sra BLanchar. Què li passa? Perquè no s'obre la porta i tot queda com una broma es pregunta. La Sra. Blanchar es força a mantenir la compostura, a no ensorrar-se quan veu la resta de fills i nets asseguts a la mateixa taula brindant pel seu pare. Empassa saliva, d'aquella que sap tant amargant, segueix en aquell decorat que ella mateixa ha dissenyat per rendir honors al seu marit. Un marit que ha estimat com mai ha estimat a ningú, tot i saber que ell també ha conquistat però no estimat a altres senyoretetes.

Sense que estigui previst els convidats s'apropen a la taula, presidencial, i fan entrega dels seus regals. El Sr.Blanchar els obre tots, amb cura, els agraeix i abraça als seus amics. La senyora Blanchar, al seu costat, recorda les classes de saber estar, que la seva avia li regalava, i compleix amb totes les cortesies que el moment requereix.

El matrimoni millor amic de la parella, i pares de una exnovia del seu fill petit, s'aixeca de la mateixa taula presidencial i s'apropa al matrimoni Blanchar. I la senyora, que és una nina de porcellana, es desmunta i arranca a plorar, quan els donen el regal. Arranca a plorar, és un plor de desconsol i d'emoció. Cara avall llisquen els valors que creu havia inculcat al seu fill petit i estreny una forta abraçada als amics. Els hi vol dir alguna cosa però no pot, té uns sentiments creuats que no pot controlar. Contenta però a la vegada trista. Troba a faltar el seu fill i potser també a la filla dels seus amics.

Ara plora conscient que és tard, massa tard, per reeducar un fill des de la seva infància. Un fill, que des que va marxar a fer les Àmeriques ha redirigit el seu caràcter a els circumstàncies del moment i que,encara ara, no sap perquè avui no ha vingut a la festa.

La festa segueix amb un mini concert de piano, amb cambrers que serveixen copes i puros, amb unes senyores que complaents aplaudeixen les bromes dels seus marits, amb uns cosins que s'expliquen coses i recorden els estius de

la seva infantesa...amb uns companys de feina que ja no parlen de feina....
mentre de fons sona la música

La festa segueix i la senyora Blanchar, ara ja més asserenada, mira per enèsima vegada la porta i pregunta a la minyona si ha rebut alguna trucada. Abraça al seu marit, que en cap moment li ha dit res del seu fill petit per no fer sang als sentiments de la esposa, demana un Whisky a compartir i junts gaudeixen del que queda de la festa.

La festa continua, es diu al seu interior, una veu blanca li diu : la vida també.

A les Àmeriques, hi ha un fill petit de cognom Blanchar que cerca al cel la mateixa estrella que brilla, avui i ara, a Barcelona i es pregunta: què hi faig jo aquí ? Perquè no he anat a la festa d'homenatge al pare? Què és el que gira al meu voltant i que fa que no hagi agafat el vol de tornada a casa?

La vida empeny al petit dels Blanchar a jugar una altra partida. Però el Blanchar petit té un cor noble i aquest cor noble, que un dia vaig conèixer i em vaig enamorar és el que m'ha dut a escriure la crònica de la festa.

Els nobles de la societat catalana es posen les jaquetes i el barret. La sala gran del palauet de Miravet resta quasi buida. Al costat del piano, el Sr Blanchar abraça als seus fills, a la seva dona i al matrimoni amic. és el que diuen, les mitges mai són plenes . PSEUDONIM : KETUPI